

Státní oblastní archiv v Plzni - 5. oddělení

Velkostatek Horní Chodov

1684 - 1879

Inventář

EL NAD č.: 189

AP č.: 596

Ivo Kadlec

Nepomuk 2007

Obsah

Úvod:	
I. Vývoj původce archivního souboru	4
II. Vývoj a dějiny archivního souboru	10
III. Archivní charakteristika archivního souboru	11
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru	12
V. Záznam o uspořádání archivní pomůcky	13
Přílohy:	
Příloha č. 1: Seznam použité literatury a pramenů	14
Příloha č. 2: Struktura archivního souboru	15
Příloha č. 3: Dnešní a německá či dnes nepoužívaná znění místních jmen	16
Inventární seznam	
KNIHY:	
A) Dominikální agenda	19
B) Veřejná agenda	19
Tiráž	25

Ú v o d

I. Vývoj původce archivního souboru:

Obec Horní Chodov (něm. Chodau, Chodow, Codow, Kodau), bývalé centrum velkostatku Horní Chodov a rovněž farní ves, se nachází přibližně 5 kilometrů na sever od Lokte, kde sídlil v 2. polovině 19. století okresní soud, mimo jiné i pro oblast Chodova a okolí. Kromě Chodova patřily k velkostatku ještě osady Stará Chodovská (něm. Stelzengrün), Nová Chodovská (něm. Braunsdorf, osada obce Stará Chodovská), Nové Chalupy (něm. Neuhäuser, osada obce Stará Chodovská), Smolnice (něm. Pechgrün, osada obce Stará Chodovská) a Vřesová (něm. Doglasgrün).

Podle Profouse se první zmínka o Chodově objevuje v Codexu diplomaticus et epistolaris regni Bohemiae z konce 12. století. Tehdy, někdy okolo roku 1196, kníže Jindřich Břetislav daroval Chodov spolu s Mašťovským Újezdem valdsaským cisterciánům, jimž zdejší oblast přináležela. S označením „statek Chodov“ se však na základě dochovaných pramenů můžeme setkat až v polovině 14. století. V nadcházejícím století se na onom místě podle pramenů nacházely dvě tvrze. Ty byly posléze přeměněny na zámek (nynější zámky Dolní Chodov a Horní Chodov). Již od 16. století se též začíná objevovat označení Horní Chodov (Ober Codau, poprvé 1523) a Dolní Chodov (Dorf Unter Codau, poprvé 1598) a s oběma těmito názvy se rovněž můžeme setkat v nápisech na zemských deskách z roku 1624, kde se hovoří o jakémsi statku po purkmistru a konšelích města Lokte, dále pak o tvrzi se vsí a dvorem Grynlasse a dvěma vesnicemi Dolejší Kodaw a Grenesaw.

Cisterciáci, jimž kdysi Jindřich Břetislav Horní Chodov daroval, se však na onom panství neusadili na stálo a r. 1355 jej prodali Trostu z Kynšperku, od něhož přešel velkostatek někdy před rokem 1367 do rukou vladkyň z Hertenberka. Na počátku 15. století statek opět změnil majitele a novým pánem se roku 1405 stal Václav Frencl z Lokte. Ani ten však Horní Chodov neměl v držení po dlouhou dobu. Na konci husitství v Čechách připadl Chodov rodu Hieserlů z Chodova, kteří vlastnili kromě uvedeného statku ještě Dalovice, Doubí a Drahonice. Po nich jej získal Kašpar Šlik, který spravoval z Lokte jako královský úředník celou oblast. V nadcházejícím století došlo opět k další výměně majitelů a statek tak přišel do rukou rodu Unruherů, rovněž spravujících celou oblast z loketského hradu, kteří zde setrvali přibližně po dalších 100 let. Z tohoto období můžeme na základě listiny z roku 1519 i na základě zápisů z urbáře z roku 1525 usuzovat, že již v téže době náležely k feudálnímu statku Horní Chodov též vesnice Smolnice a Stará Chodovská.

Unruherové se udrželi na statku až do období stavovského povstání proti Habsburkům. Tehdy se dostal velkostatek pod správu Evy z Glauchau, manželky Jana Matyáše z Glauchau, císařského rady a výběřčího daní v Čechách. Nová majitelka se však o tři roky později rozhodla prodat Horní Chodov radovi Vilémovi Maxmiliánovi z Endern.

Vilém Maxmilián z Endernu si nechal zapsat statek do zemských desek, čímž jeho majetek postrádal podobu lenního statku a stal se neomezenou pozemkovou držbou. Podle zápisu se tehdy skládal z panského sídla v Horním Chodově s přináležejícím dvorem, osady Horní Chodov, několika usedlostí v Dolním Chodově, dále z přináležících obcí Smolnice, Stará Chodovská, Nové Chalupy a poněkud větší vesnice Vřesová se 16 usedlostmi, hamrem a krčmou. Co se týče hospodářského využití dané oblasti, velice významnou roli zde hrály rybníky, z nichž 4 byly krátce přetím přikoupeny od sousedního statku Adama Hoffmana z Mnichova. Taktéž se na tomto panství začala využívat ložiska železné rudy.

Ani Vilému Maxmiliánovi z Endernu nepatřil Horního Chodova příliš dlouho. Roku 1634 byl na cestě z Lokte náhle přepaden a usmrcen. Po jeho smrti připadl celý jeho majetek dceři Anně Marii, manželce Jana Bartoloměje z Plankenheimu. K další výrazné změně došlo o dva roky později, kdy prodal Jan Hertwig z Nostitz za 4120 zlatých Plankenheimům Dolní Chodov a oba statky se tak na určitý čas spojily v jeden správní celek.

Po smrti Anny Marie Plankenheimové ovládal usedlosti její syn Marek Maxmilián, za jehož správy byl movitý i nemovitý majetek zapsán do berní ruly. Zápisky z tohoto dokumentu pak vypovídají o stavu hospodářství v Horním Chodově v polovině 17. století, kde žilo 37 obyvatel ve 3 obydlených usedlostech. Ti obdělávali 16 jiter (asi 4,5 hektarů) půdy a chovali 9 krav, 8 jalovic a 3 kozy. V provozu byl rovněž mlýn, kde se mlelo na statku vyrostlé obilí. Dále se na pastvinách páslo 128 ovcí. (Většina z nich však byla chována v panském ovčíně.) Mnozí obyvatelé Horního Chodova si tak museli vydělávat či přivydělávat práci na panském hospodářství. Totéž se však v zásadě dá konstatovat i o obyvatelích Staré Chodovské, Vřesové, Smolnice a Nových Chalup.

Spojení Horního a Dolního Chodova, vzniklé za Anny Marie Plankenheimové, nicméně nemělo příliš dlouhého trvání. Po nástupnických sporech jejích synů o dědické právo na Chodov byl jejich spor vyřešen společnou dohodou z roku 1656, jež byla o 3 roky později vtělena do zemských desek. Na jejím základě připadl Horní Chodov Marku Maxmiliánovi, zatímco si starší bratr Jan Vilém ponechal statek Dolní Chodov. Po smrti Marka Maxmiliána roku 1683 se sice pokoušeli jeho synové na základě předkupního práva prodat Horní Chodov svému strýci Janu Vilémovi, avšak ten si jej snad v důsledku nedostatku finančních prostředků

neponechal. Zakoupený statek prodal Antonínu Janu Nostitz-Rieneckovi, který jej přičlenil k svému panství Lipnice. Tato změna držitelů feudálního statku je z hlediska fondu velice významná, protože se v souvislosti se změnou držitelů začíná v Horním Chodově zapisovat do nejstarší z dosud dochovaných pozemkových knih, které pak kontinuálně pokračují až do roku 1879.

Několik desítek let později po nástupu Nostitz-Rienecků se situace kupujícího a prodávajícího opět obrátila. Následkem toho se majetek opět dostal do Plankenheimských rukou. Období vlády Nostitz-Rienecků se však na základě mnohých zpráv nezapsalo do dějin velkostatku nikterak nepříznivě. Na statku byl tehdy vystavěn nový mlýn, vybudováno pět nových stavení, 10 domů, kovárna a další dvě krčmy. Když na počátku nadcházejícího století projevíli opět o statek zájem Plankenheimové a od Nostitz-Rienecků jej zpětně odkoupili, držba jim tak připadla prakticky ve stejném rozsahu jako v době prodeje. Dá se však konstatovat, že tato změna nebyla v mnoha ohledech tím nejvhodnějším řešením, protože opětný nástup Plankenheimů byl spojen s novým hospodářským úpadkem, jenž tehdy postihl celou oblast.

Smlouvou ze 4. ledna 1707 připadl opět majetek po Nostitz-Rienecích do rukou Jana Viléma z Plankenheimu, který však 3 roky poté skončil. Po jeho smrti nastoupil jeho syn František Flamm. S jeho osobou a s postavami jeho dvou dcer je spjata opětné dělení panství Chodov na Horní a Dolní. Stalo se tak na základě společné dohody z ledna 1735, kdy získala Marie Anna spolu se svým manželem Ferdinandem Braunem z Braunsdorfu Horní Chodov, zatímco Anna Barbora obdržela Dolní Chodov a spolu s tím částí vsí Smolnice a Nové Chalupy.

Tereziánský katastr ve své rustikální části na základě soupisu z roku 1748 uvádí jakožto majitelku statku Marii Annu z Braunsdorfu, roz. Plankenheimovou, zatímco v dominikále, který byl vydán až po jejím skonu, vlastníka Jana Ferdinanda Brauna z Braunsdorfu. Katastr dále uvádí, že ke statku patřila rovněž chmelnice na 2 věrtele, násadní rybníky na 3 1/4 kopy, násadní rybníky na 1 ? kopy, dále 1 mlýn s mlynářem pracujícím v zakoupeném panském mlýně o 2 kolech a 1 mlynáře s mlýnem o 1 kole na nestálé vodě. Na statku kromě poddaných pracovali též 1 kovář, 1 tkadlec, 1 krejčí, 1 řezník (který však svou živnost neprovozoval). Pobýval zde i jeden učitel, který si přivydělával jakožto soudní písař, varhaník a kostelník.

Co se týče tamějšího obyvatelstva, katastr uvádí 44 hospodářů v obcích Horní Chodov, Stará Chodovská, Vřesová a Smolnice. Ti obdělávali pole o rozloze 363, 1 strychů a pastviny rozkládající se na ploše 7,2 strychů a kromě toho ke statku patřilo i 11,2 strychů lesa.

Výpis z dominikálu posléze dokládá údaj o 259, 1 stryších polností a 110 stryších pastvin, dále násadní rybníky ve vlastnictví vrchnosti. Kromě toho vrchnost spravovala menší vrchnostenský dům v Horním Chodově, ovčín, chmelnici na 3 veřtele (ovšem nikoliv pivovar) a větší počet rybníků.

Po smrti Ferdinanda z Braunsdorfu připadl někdejší majetek po Anně Marii na jejich syna Jana Ferdinanda z Braunsdorfu, který feudální statek držel až do konce století. Nový majitel usídlil sedláky pocházející převážně ze Staré Chodovské na jih od této obce a tím založil Novou Chodovskou. Její německý název Braunsdorf nám tak připomíná jméno jejího zakladatele. O období jeho vlády se zmiňuje Schaller ve své Topografii, vydané v roce 1785. Ten podává informace o obci se zámkem Oberchodau, jinak též řečené Kodau (Chodowa), v níž se nacházely domy o 20 číslech. Osadou rovněž protékal stejnojmenný potok, který dále tekl obcí Stelzengrün (Stará Chodovská). Kromě toho zde tentýž autor píše o obci Dunkelsgrün či Doglasgrün (nynější Vřesová) o 39 číslech a Pechgrün (nynější Smolnice), jichž části patřily tehdy městu Loket.

Od konce 18. století výrazným způsobem zasáhla též industrializace do vývoje Horního Chodova i jeho nejbližšího okolí. Významná ložiska nerostných surovin nacházející se v celé této oblasti, zejména pak zásoby uhlí a keramických hlín, vytvořila příhodné podmínky pro průmyslový rozvoj Horního Chodova a okolí. V posledních desetiletích 18. století se začala rozvíjet těžba hnědého uhlí a k roku 1810 byla zahájena výroba porcelánu, která přetrvala dodnes. Později se též začala rozvíjet stavební výroba, strojírenství a sklářství.

Dařilo se též i zemědělské prvovýrobě a rybníkářství. V polovině 19. století se na panství hospodařilo na 121 hektarech polností dominikálu a na 67 hektarech luk dominikálu. Na statku bylo ustájeno i několik koní, prasat a větší množství koz. Sommer dále uvádí značně velký počet kusů hovězího dobytka a ovcí. Kromě toho bylo k hospodářským účelům využito i chov včel, a to dokonce ve značné míře. Podle údajů z roku 1837 zde stálo 85 včelínů, z nichž se pouze 10 nacházelo v rukou vrchnosti. Co se týče rustikálu, obhospodařovali místní sedláci 225 hektarů polností a 148 hektarů luk.

Z výše uvedených údajů se tak dá následně vyvodit, že vesnické obyvatelstvo chovalo převážně krávy, kozy a pěstovalo včely. Poddaní dokonce po určitý čas vlastnili více koní, než se jich nacházelo v panských stájích. (Roku 1837 měli vesničané 5 koní, zatímco šlechta pouze 2. Poddaní chovali okolo 300 kusů hovězího dobytka, zatímco šlechta okolo 50). Vrchnost se naproti tomu zaměřovala spíše na chov ovcí, jichž se zde v téže době nacházelo okolo 600. Hojně se též hospodářsky, zejména však pro vlastní potřebu statku, využívaly i okolní lesy

obsahující zejména smrkové a borové porosty. Mnohdy se však v lesním revíru vyskytla i bříza a olše. Na panství se též těžilo uhlí, ale těžba byla v roce 1824 pozastavena.

Během první poloviny 19. století se poněkud zvýšil počet obyvatel. Sommer ve své knize ze 30. let 19. století vypovídá o 1600 německy hovořících usedlících. Nejvíce jich obývalo obec Vřesová, kde sídlila místní škola (přes 450 vesničanů). Ostatní obce Horní Chodov, Nová Chodovská a Smolnice byly tehdy obývány o něco málo více než 300 lidmi. Pouze ve Staré Chodovské žilo necelých 200 obyvatel. Kromě sedláků obývaly tyto obce rovněž 3 rybáři, 4 šenkýři, dále 6 řezníků, 3 mlynáři, 3 kováři, 5 ševců, 1 kolář, 1 pohodník a 1 kameník. Šlechta se také starala o své sociálně slabší poddané, pro něž nechala roku 1829 zřídit chudobinec.

Po delším období vlády Braunsdorfů ve 2. polovině 18. století se vystřídalo během první poloviny století následujícího několik držitelů. V letech 1800 až 1804 jej spravoval Jan Adam Nonner, po něm František Antonín Sieber, na další období náležel Františku Karlovi Zedwitzovi, Ludvíku Sulzerovi, dále pak Antonínu Elsenwangerovi (1818– 1822). Poté feudální statek obhospodařoval do počátku 40. let Josef Antonín Starck a po jeho smrti až do roku 1847 Josefina Starcková. Následně připojil Horní Chodov statek ke svému statku Nejdek Jindřich Kleist, který jej řídil až do své smrti r. 1869.

V souvislosti se zrušením roboty a poddanství, bezesporu jedné z nejdůležitějších událostí konce 40. let 19. století v celém Rakousku, došlo ke změnám zásadního charakteru, co se týče správy venkova. Ty se též výrazným způsobem zapsaly i do dějin velkostatku Horní Chodov. Podle ustanovení ze 7. září 1848 měl nad svými poddanými vykonávat vrchnostenský úřad v Horním Chodově pouze delegovanou pravomoc státu. Nově se též upravila organizace politické a soudní správy. Roku 1850 byl Horní Chodov s přilehlými vesnicemi obdobně jako Dolní Chodov (dosud spravovaný z Lokte) začleněn do soudního okresu Locket, který se stal součástí politického okresu Karlovy Vary. Toto nařízení mělo vliv i na pozemkové knihy, jež musely být posléze na základě zákona 278/1848 předány loketskému okresnímu soudu, kde sloužily i nadále do konce 70. let 19. století.

Mezitím pokračovala nezměněným tempem též industrializace celé oblasti, úzce související s urbanizací. Zatímco v roce 1850 měl Chodov necelých 1000 obyvatel, v roce 1869, kdy došlo ke správnímu spojení Chodova v jeden celek a prohlášení nově vzniklé obce za městys, jich zde žilo 1532. Ještě větší nárůst obyvatelstva pak zaznamenala následující léta. V roce 1880 zde bylo 2317 lidí a roku 1900 již 5383.

Nemalou měrou se o průmyslový rozvoj zasloužil též vlastník panství Jindřich Kleist.

Poté, co obdržel výkupné od svých poddaných, se rozhodl obdobně jako mnozí jiní šlechtici své finanční prostředky náležitým způsobem investovat. Využil proto uhelných dolů nacházejících se na jeho panství, aby na něm založil důlní hospodářství. Základ tohoto podniku tvořil důl Jindřich, němuž později přibyly i ostatní doly nacházející se na sever a východ od něj.

Průmyslový a hospodářský rozvoj též zdárně pokračoval i za dalších majitelů velkostaku. Po smrti Jindřicha Kleista zdělila jeho panství dcera Anna, provdaná Asselburková. Roku 1875 odkoupil Horní Chodov spolu s Nejdkem Friedrich Hermann Lauckner, avšak na přelomu 70. a 80. let jej opět na určitý čas vlastnila Anna Asselburková. Ta jej nakonec roku 1881 prodala vídeňským bankéřům Mořici a Heřmanu Königswarterovým, kteří jej na určitý čas přičlenili ke svému velkostatku, zahrnujícímu též již zmíněný Nejde a Děpoltovice. Avšak ne na stálo. Na počátku 20. století se rozhodli Chodov prodat a statek od nich roku 1908 získal dr. Gustav Linnert. Nicméně tato častá změna vlastníka nemohla nikterak zabrzdit hospodářský rozvoj obce, která spolu s postupující industrializací a urbanizací nabývala na významu.

V roce 1894 se pak Chodov dočkal velkého ocenění od císaře Františka Josefa I., který jej prohlásil městem a o rok později mu udělil městský znak.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

O původním uložení písemností nemáme žádné určité zprávy. V období patrimonální správy měl feudální velkostatek svůj vlastní správní úřad. Poté byla správa nad velkostatkem vykonávána z Nejdku, zatímco pozemkové knihy byly nadále používány u okresního soudu v Lokti. Písemnosti, jež převzala spisovna v Nejdku, se s výjimkou seznamu robotních povinností z roku 1777 nedochovaly. Na základě zákona z roku 1871 se začala používat nová řada pozemkových knih, která do konce 70. let 19. století zcela nahradila původní knihy, pocházející z patrimonálního období. Správa feudálního statku i okresní soud v Lokti přiřadily pozemkovým knihám Horního Chodova svá signaturní označení. Zatímco se původní označení od vrchnostenského úřadu vyznačovalo pouze numerickým označením, okresní soud v Lokti přidělil označení ve spojitosti jména Lokte a následné numerické řady. Pozemkové knihy byly poté uloženy u loketského soudu až do doby jejich předání zemskému archivu v Praze, v 60. letech 20. století je pak převzal Státní archiv v Plzni.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

V 60. letech 20. století provedl částečné uspořádání pozemkových knih dr. Fleissig. Podle dalších záznamů (PEvA) byly tyto archiválie počínaje 28. červnem 1972 evidovány ve žlutické pobočce Státního oblastního archivu v Plzni, kde byly následně uchovávány po více než dalších 30 let. Ze Žlutic byly v souvislosti se zrušením tamější pobočky archivu převezeny roku 2006 do nového pracoviště SOA Plzeň v Nepomuku, kde byl nadcházejícího roku k dvaceti evidovaným pozemkovým knihám přiřčen též při stěhování nalezený seznam robotních povinností z roku 1777.

V roce 2007 se též přistoupilo k definitivnímu uspořádání a inventarizaci. Knihy byly seřazeny dle Základních pravidel pro zpracování archivního materiálu a jejich aplikace na fondy. Co se týče jazyku písemností, jsou psány německy a ve fondu se nacházejí archiválie zařazené do I. kategorie.

Při pořádání nebylo ve fondu skartováno. Stav knih je uspokojivý. To se však zcela nedá konstatovat o knihách č. K1, K5, K11, K13 a K15, které mají uvolněnou vazbu. Zcela uvolněnou vazbu mají knihy K6 a K7, z nichž mnohé listy vypadávají.

Názvy obcí jsou v inventáři zapsány v češtině dle Statistického lexikonu obcí České republiky z roku 2005. Německé nebo dnes již nepoužívané tvary místních jmen a jejich dnešní znění jsou uvedeny v příloze č. 3

Vzhledem k malému rozsahu není inventář opatřen rejstříkem.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Dochované pozemkové knihy spolu se seznamem robotních povinností podávají svědectví o pozemkové držbě a o stavu historie velkostatku Horní Chodov od 2. poloviny 17. století do roku 1879.

Z dominikální agendy se zde nachází pouze seznam robotních povinností z roku 1777, zatímco zbylých dvacet pozemkových knih přináší cenné záznamy o správě veřejné. Ta se týče zejména majetkových poměrů poddaných na velkostatku. Pozemkové knihy K2 – K7 pojednávají o majetkové držbě na velkostatku Horní Chodov v letech 1684 – 1879. Počínaje rokem 1815 se tato řada dělí na rustikální pozemkové knihy, jichž obsah se zapisoval do původní řady knih, a na vrchnostenské pozemkové knihy tvořící novou řadu (Ve fondu se nacházejí pod označením K8 a K9). Od doby josefínských reforem se z původních pozemkových knih vyčlenily knihy svatebních smluv z let (1784-1879) pod označením K10 až K12 a dále též i knihy dlužních úpisů, označené jakožto K13 – K17, které se následně používaly taktéž do platnosti zákona ze 70. let 19. století. Totéž v zásadě platí i o řadě knih kvitancí K18 – K20.

Nakonec se za Josefa II. vyčlenila i kniha testamentů, inventářů, přihlášených dědiců a dělených pozůstalostí z let 1784 až 1829, označená jakožto K21.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a vypracování archivní pomůcky

Písemnosti z let 1684 – 1879 obsažené v této archivní pomůcce uspořádali Mgr. Ivo Kadlec a Mgr. Jakub Mírka ve Státním oblastním archivu v Plzni – pracoviště Klášter u Nepomuku v roce 2007. Inventář sestavil a úvod k němu napsal Mgr. Ivo Kadlec.

V Nepomuku dne 28. 2. 2007

Mgr. Ivo Kadlec

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

- Bělohlávek, Miloslav a spol., Hrady, zámky a tvrze v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. Západní Čechy, Praha 1985
- Burdová, P., a kol., Tereziánský katastr český, 3. díl, Praha 1970
- Černý, Václav, Hospodářské instrukce, Přehled zemědělských dějin v době patrimoniálního velkostatku v XV. - XIX. století, Praha 1930
- Davídek, V., Sekera V., Srb Vl., Retrospektivní lexikon obcí ČSSR 1850 – 1970, Praha 1978
- Chalupa, A., a kol., Tereziánský katastr český, 2. díl, Praha 1966
- Jonák, Eberhard, Der land- und lehentäfliche Grundbesitz im Königliche Böhmen, Praha 1865
- Jonák, Eberhard, Der landtäfliche Grundbesitz im Königliche Böhmen, Praha 1879
- Macek, J., Žáček, V., Krajská správa v českých zemích a její archivní fondy, Praha 1958
- Profous, Antonín, Místní jména v Čechách, Jejich vznik, původní význam a změny, 2. díl, Praha 1949
- Procházka, J. F., Beamten-Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen, Praha 1887
- Procházka, J. F., Böhmens landtäflicher Grundbesitz, Praha 1886
- Procházka, J. F., Topografisch-statistischer Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen, Praha 1880
- Průvodce po archivních fondech. Státní oblastní archiv v Plzni, IV. svazek, Praha 1975
- Schreiber, Rudolf, Der Elbogener Kreis und seine Enklaven nach dem Dreissigjährigen Kriege, Praha 1935
- Sedláček, August, Hrady, zámky a tvrze Království českého 13. díl, Loketsko a Plzeňsko, Praha 1937
- Schaller, J., Topographie des Königreichs Böhmen, II. díl Ellbogener Kreis, Praha 1785
- Sommer, Johann Gottfried, Das Königreich Böhmen. Elbogener Kreis, Praha 1847
- Statistický lexikon obcí České republiky 2005, Praha 2005
- Tittel, Ignaz, Schematismus und Statistik, Praha 1910
- Vlasák, Vladimír, Dějiny Chodova, Chodov 1994
- Vlasák, Vladimír, Vlasáková Eva, Dějiny města Lokte, Loket 2004

Příloha č.2 – Struktura archivního souboru

	Časový rozsah	Inv. č.	Počet knih
<u>KNIHY:</u>			
A) Dominikální agenda	1777	1	1
B) Veřejná agenda	1684 – 1879	2 – 21	20

Příloha č. 3 - Česká a německá či dnes nepoužívaná místní jména

české znění	německé či dnes nepoužívané znění
Dolní Chodov	Unterchodau, <i>dnes spojeno s Horním Chodovem v město Chodov, okr. Sokolov</i>
Horní Chodov	Oberchodau, Oberkodau, Kodau, Chodowa, Chodau, Codau, <i>dnes spojeno s Dolním Chodovem v město Chodov, okr. Sokolov</i>
Dolní Vřesová <i>okr. Sokolov</i>	Unterdoglasgrün, <i>později spojeno s Horní Vřesovou,</i>
Horní Vřesová <i>okr. Sokolov</i>	Oberdoglasgrün, <i>později spojeno s Dolní Vřesovou,</i>
Lipnice, <i>okr. Sokolov</i>	Litmitz, do r. 1910 též název Litmice, <i>dnes osada obce Vintířov</i>
Loket, <i>okr. Sokolov</i>	Elbogen
Nová Chodovská, <i>okr. Sokolov</i>	Braunsdorf, Brausdorf, Braunstorf, <i>osada obce Stará Chodovská, dnes součást Chodova</i>
Nové Chalupy, <i>okr. Sokolov</i>	Neuhäuser, Neuhäser, <i>osada obce Stará Chodovská, nyní součást Chodova</i>
Smolnice, <i>okr. Sokolov</i>	Pechgrün, <i>osada obce Stará Chodovská, nyní součást Chodova</i>
Stará Chodovská, <i>okr. Sokolov</i>	Stelzengrün, <i>dnes součást Chodova</i>
Vřesová, <i>okr. Sokolov</i>	Doglasgrün

německé či dnes nepoužívané znění	české znění
Braunsdorf, Brausdorf, Braunstorf	Nová Chodovská, <i>osada obce Stará Chodovská, dnes součást Chodova, okr. Sokolov</i> Vřesová, <i>okr. Sokolov</i>
Doglasgrün	Loket, <i>okr. Sokolov</i>
Elbogen	Lipnice, <i>dnes osada obce Vintířov, okr. Sokolov</i>
Litmitz, Litmice	Nové Chalupy, <i>osada obce Stará Chodovská, dnes součást Chodova, okr. Sokolov</i>
Neuhäser	Horní Vřesová, <i>okr. Sokolov, později spojeno s Dolní Vřesovou, okr. Sokolov</i>
Oberdoglasgrün	Horní Chodov, <i>nyní součást Chodova, okr. Sokolov</i>
Oberchodau, Obercodau, Oberkodau	Smolnice, <i>osada obce Stará Chodovská, nyní součást Chodova, okr. Sokolov</i>
Pechgrün	Stará Chodovská, <i>nyní součást Chodova, okr. Sokolov</i>
Stelzengrün	Dolní Vřesová, <i>okr. Sokolov později spojeno s Horní Vřesovou, okr. Sokolov</i>
Unterdoglasgrün	Dolní Chodov, <i>nyní součást Chodova, okr. Sokolov</i>
Unterchodau	

Inventární seznam

KNIHY

A) Dominikální agenda

- 1   Soupis robotních povinností z roku 1777   1777   K1
(Robothsverzeichnis de Ao. 1777)
Německy, 22 x 35, 5 cm, vazba z papíru (vazba
poničená, rohy uvolněné)

B) Veřejná agenda

- 2   Pozemková kniha obcí Dolní a Horní Chodov, Nové   1684 - 1769   K2
Chalupy, Smolnice, Stará Chodovská, Dolní a Horní
Vřesová
(Grundbuch vom Jahr Nro. 1684 I.)
Německy, 20 x 30, 5 cm, vazba z lepenky a papíru,
rohy a hřbet z kůže
Předchozí sign.: 296, Locket 82
- 3   Pozemková kniha obcí Dolní a Horní Chodov, Nové   1735 - 1805   K3
Chalupy, Smolnice, Stará Chodovská a Vřesová
(Grundbuch vom Jahr 1735 Nro. 2)
Německy, 22 x 34, 5 cm, vazba z lepenky a papíru,
rohy a hřbet z kůže
Předchozí sign.: 223, Locket 2372
- 4   Pozemková kniha obcí Dolní a Horní Chodov, Nové   1784 - 1801   K4
Chalupy, Smolnice, Stará Chodovská a Vřesová
(Grundbuch vom Jahr 1785, Nro. 3)
Německy, 22 x 34, 5 cm, vazba z lepenky a papíru,
rohy z kůže (rohy poškozeny)
Předchozí sign.: 225, Locket 100
- 5   Pozemková kniha obcí Horní Chodov, Nová   1800 - 1825   K5
Chodovská, Smolnice, Stará Chodovská a Vřesová
Německy, 23 x 37 cm, vazba z lepenky a papíru,
rohy a hřbet z kůže
Předchozí sign.: 225, Locket 100

6	Pozemková kniha obcí Horní Chodov, Nová Chodovská, Smolnice, Stará Chodovská a Vřesová Německy, 23 x 37 cm, vazba z lepenky a papíru, rohy z kůže (vazba uvolněná) Předchozí sign.: 226, Locket 101	1825 - 1848	K6
7	Pozemková kniha obcí Horní Chodov, Nová Chodovská, Nové Chalupy, Smolnice, Stará Chodovská a Vřesová (Oberchodauer Grundbuch errichtet im Jahre 1847, Nro. VI) Německy, 24 x 38, 5 cm, vazba z papíru a kůže (vazba uvolněná) Předchozí sign.: 227, Locket 172	(1843) 1847 - 1879	K7
8	Vrchnostenská kniha obcí Horní Chodov, Nová Chodovská, Nové Chalupy, Smolnice, Stará Chodovská a Vřesová (Obrigkeitliches Contractenbuch 1815, Nro. I.) Německy, 24 x 37, 5 cm, vazba z papíru a lepenky, hřbet z kůže Předchozí sign.: 222, Locket 2371	1815 - 1846	K8
9	Vrchnostenská pozemková kniha obcí Horní Chodov, Nová Chodovská, Smolnice, Stará Chodovská (Obrigkeitliches Grundbuch) Německy, 21, 5 x 35 cm, vazba z lepenky a papíru, rohy a hřbet z kůže Předchozí sign.: 222, Locket 91	(1842) 1847 - 1879	K9
10	Kniha svatebních smluv, číslo 1 (Heurathscontractenbuch, Kodau, Wirtschaftsamt Oberkodau, Nro. I.) Německy, 22 x 35, 5 cm, vazba z papíru a lepenky, hřbet z kůže (rohy poškozené, pravděpodobně vodou) Předchozí sign.: 228, Locket 2374	1784 - 1823	K10
11	Kniha svatebních smluv, číslo 2 (Heiratskontraktenbuch vom Jahr 1824, Nro. II.) Německy, 23, 5 x 36, 5 cm, vazba z lepenky a papíru, rohy z kůže (vazba poškozená) Předchozí sign.: 929, Locket 94	1823 - 1846	K11

12	<p>Kniha svatebních smluv, číslo 3 (Heiratskontraktenbuch, Nro. III.) Německy, 25 x 39 cm, vazba z lepenky a papíru, rohy a hřbet z kůže Předchozí sign.: 95</p>	1846 - 1879	K12
13	<p>Kniha dlužních úpisů (Schuldverschreibungsbuch vom Jahre 1785, Nro. I.) Německy, 22 x 36 cm, vazba z lepenky a papíru, rohy a hřbet z kůže (vazba poničená) Předchozí sign.: 232, Loket 92</p>	1785 - 1807	K13
14	<p>Kniha dlužních úpisů, listin a záznamů z roku 1807, číslo 2 (Schuldverschreibungs- Urkunden- und Vormerkungsbuch, pro Anno 1807, Nro. II) Německy, 25 x 37 cm, vazba z lepenky a papíru, hřbet z kůže Předchozí sign.: Loket 93</p>	1807 - 1834	K14
15	<p>Kniha dlužních úpisů, číslo 3 (Obligationsbuch III.) Německy, 23, 5 x 38 cm, vazba z lepenky a papíru Předchozí sign.: Loket 96</p>	1833 - 1840	K15
16	<p>Kniha dlužních úpisů, číslo 4 (Obligationsbuch, Nro. IV.) Německy, 24 x 38, 5 cm, vazba z lepenky a z papíru Předchozí sign.: 234, Loket 98</p>	1835 - 1847	K16
17	<p>Kniha dlužních úpisů, číslo 5 (Obligationsbuch, Nro. V) Německy, 23, 5 x 37,5 cm, vazba z lepenky a papíru, hřbet z kůže Předchozí sign.: 236, Loket 97</p>	(1837) 1847 - 1874	K17
18	<p>Kniha kvitancí z roku 1785, číslo 1 (Quittungsbuch vom Jahre 1785, Nro. I) Německy, 22, 5 x 35, 5 cm, vazba z lepenky a papíru, rohy a hřbet z kůže Předchozí sign.: 237, Loket 2376</p>	1875 - 1831	K18

19	<p>Kniha kvitancí, číslo 2 (Quittungsbuch, Nro. II) Německy, 24 x 38 cm, vazba z papíru a lepenky, hřbet z kůže Předchozí sign.: 237, Locket 2377</p>	(1826) 1831 - 1842	K19
20	<p>Kniha kvitancí, číslo 3 Německy, 25 x 38 cm, vazba z lepenky a papíru, hřbet z kůže Předchozí sign.: 239, Locket 99</p>	(1821) 1842 - 1874	K20
21	<p>Kniha testamentů, inventářů, přihlášených dědiců a dělených pozůstalostí (Testamenten- Inventarien- Erbserklärungs- und Theilungsbuch) Německy, 23 x 36, 5 cm, vazba z lepenky a papíru, rohy z kůže (rohy poškozeny) Předchozí sign.: 231, Locket 2375</p>	1784 - 1829	K21

Název archivní pomůcky:	Velkostatek Horní Chodov
Časový rozsah:	1684 - 1879
Počet evidenčních jednotek:	21 (21 úředních knih)
Počet inventárních jednotek:	21
Rozsah v bm:	1 bm (21 úředních knih)
Stav ke dni:	28. 2. 2007
Zpracovatelé archivního souboru:	Mgr. Ivo Kadlec, Mgr. Jakub Mírka
Zpracovatelé archivní pomůcky:	Mgr. Ivo Kadlec
Počet stran:	25
Počet exemplářů:	4
Schválil:	PhDr. Petr Mužík, ředitel SOA v Plzni dne 27. 10. 2007, č. j. SOAP/006-3050/2007